

LA VENTILLADA.

SETMANARI POPULAR

¡PROPAGANDA!

Alguns anys enrera, totes aquestas teorias sacrílegas, que partint del fatal principi de la rahó independent conclouhen per negar la revelació divina, estavan reduhidas en los límits d' una escola filosófica determinada, y sos errors, tancats per dirho aixis, no més en lo terreno d' una falsa y orgullosa ciencia, no feyan gayre ressó en lo cor de las classes treballadoras, que vivian apartadas de la influencia literaria de eixas sectas sofísticas. Mès densá que 'ls hàbits d' una falsa llibertat introduhiren en nostra Espanya la desastrosa manía de posarho tot á discussió, densá que una política estraviada emancipantse del magisteri de la Iglesia no sòls ha permès sinó que ha estimulat al poble á posar la ma sobre las institucions més venerandas, infundint en són cor l' orgull d' una falsa soberanía; la propaganda racionalista aprofitantse de las passions políticas y auxiliada per lleys absurdas ha desplegat descaradament sas alas, y ha anat escampant en lo seno de las familiaa la llevor de tota impietat. Ab dolor ho regoneixém cada dia: lo mateix augment de medis d' instrucció, que cuydada y dirigida per qui té la missió d' ensenyar hauria educat al poble en sos veritables debers assegurant al mateix temps l' ordre de la societat, posát desgraciadament baix la direcció d' inteligencias estraviadas ha vingut á sér un element de discordia, y la ocasió de que la incredulitat haigia pres arrels en los cors senzills, als quals seduheix facilment l' error, que 's revesteix ab las galas del ingeni. L' error que arrelava en la soberbia de la ciencia avuy s' es fét popular, y aquest es un mal de gran trascendencia no sòls per la ruina espiritual que ocasiona, sino per lo perill en que posa á la societat, donada la in-

fluencia que pót exercir avuy en la cosa pública la acció que resulta de las conviccions populars.

Perxó nosaltres hauém considerat sempre una tareya de la major importancia en nostres temps la que emprenen las publicacions católicas dirigidas á combátrer eixos errors fatals per medi de la prempsa, y puix l' error se val d' ella per enganyar als pobles, just es que la veritat se 'n valga pera desenganyarlos é instruhirlos. Perxó nosaltres procurém sempre contribuir ab nostras forsas, encara que pocas sian, á una obra de propaganda religiosa; considerém que tal deber deurian imposarse tots los católichs, en un temps en que la impietat se presenta tan descarada y opressora.

Y no 's creya que en una obra tan sumament profitosa sòls hi tingan de cooperar los que 's dedican al conreu de las lletras, los que saben manifestar en escrits sos pensaments, ab més ó menos ingeni, sino que tothom qui sent en són cor la fortaleza de la fé, déu aprofitar totes las ocasions que se li ofereixin pera confessarla, puix en aquestos temps d' error é incredulitat, cada paraula valerosa d' un cristiá es com una hermosa llum que brilla en las tenebras. Tothom en la esfera en que Deu l' ha colocat, en mitj de las relacions socials en que viu pot treballar ab fruyt en la propaganda católica, puix basta sér instruhit en la sólida ensenyansa del Catecisme y tenir animat lo cor d' una fe viva. pera sortir triunfant en la lluyta y fer ressaltar la veritat en mitj del error y la ignorancia. No debém perdonar medis pera contrarrestar eixa corrent impetuosa que amenassa arrebatarnos lo tresor de la vera doctrina, y aixis com no hi ha un bon fill que no 's torni ab ardor per la honra de sa mare, tots los católichs com á bons fills de la Iglesia, debém portarno ab valentia honrantla no sòls ab nostras paraulas sinó també en totes nostras obras: oposant á la maledicció y la blasfemia la

benedicció y la alabansa del Senyor, á la negació impia la afirmació dogmática, á la corruptora novel·la, al mal llibre, al periódich immoral, la sana lectura inspirada en la ensenyansa de la Iglesia, en l'esperit de la Escriptura Santa, en las obras dels Sants Pares, en los exemples dels Sants y en los pensaments de tots los sabis del Catolicisme.

Havem ja indicat que nostra cooperació en eixa preciosa propaganda devia consistir no solament en nostres paraulas y escrits sinó també en las obras, y ho será insistir un poch més sobre aquest punt interessant. És cosa molt certa que 'l medi més efícaç pera la predicació y edificació del pròxim es l' exèmple. Si bè que la doctrina verdadera déu abrassarse prescindint de la conducta d' aquell que la predica, donada la flaqueza del cor humá inclinat sempre á obrar per estímuls sensibles y las accions que atrauen los sentits, raras vegadas se sent mogut per una doctrina que no véu practicada, ans molt sovint atribuheix la saludable ensenyansa á la mala fé ó falta de convicció. Perxó debém procurar que á nostra fé corresponguin las obras, practicant ab tota fidelitat la lley divina y tots los preceptes de la Iglesia, no sòls pera justificarnos sinó porque 'ls impios no prengan de nostras faltas una arma d' escándol pera combatrer la veritat. Perqué nostres enemichs están sempre alerta prenent peu pera desacreditarnos fins de las debilitats més petites, y aixís com en una tela blanca y fina s' hi repara prompte una taca mentres se 'n disimulan moltes en una roba obscura y ordinaria, aixís també en la blancor y puresa del Catolicisme, notan los impios la més lleugera falta de sos membres considerantla com á indigne de sa doctrina, lo qual es certament una prova de que 'ls mateixos increduls no poden menys de confesar la Santetat de la Iglesia.

Lo fervorós católich no 's acontenta solament ab los medis morals, sino que emplea també tots los medis materials de que pót disposar pera contribuir á la gloria y ál triunfo de la Religió. Precís es recordar que la Iglesia necessita d' elements materials pera 'l manteniment del culte y la propagació de la sua doctrina, y puix la injusticia y la tiranía de la impietat li arrebataren los recursos de que disposava pera atendre á las necessitats de la sua obra salvadora, es necessari que la caritat dels fiels li suministri eixos medis, y no permeti en quant posible sia que visca oprimida y pobre la Esposa de Jesucrist, la Mare que 'ns alimenta en la Gracia y trevall y vetlla pera nostra eterna felicitat. Recordém la veu del

Sumo Pontífice actual Lleó XIII, qui varias vegadas s' ha dirigit als fiels manifestant las necessitats en que avuy se troba la Iglesia, y quant gran y accepta á Deu es la obra del bon católich que ab sas llimosnas procura aliviaria. Lo Pare Sant olvida las suas desgracias pera atendre al cuydado de las ánimas, y sèns fixarse en la trista opressió en que viu personalment, excita la caritat dels católichs sobre tot pera 'l manteniment de las santas Missions, pera la propagació de la fé católica en las regions més remotas, pera la veritable civilisació, la salvació de tots los pobles. ¡Quín cor que sia verament cristiá no 's sentirá conmogut ab aquest crit de la més pura caritat envers los homes, y qui será tan dur que deixi de responder á la tendra súplica del Sumo Pontífice, convidant á tots los fiels á pendrer part en la obra divina de la propagació del Evangeli.¡

Finalment, debém fernos cárrech de que la situació actual de la societat es una situació de lluyta, en la qual ja no pót ningú permaneixer indiferent, sinó que tots deuen mostrar ab valentia la senyal de sa bandera. Considerém la inquietut en que viuen tots los pobles, la inestabilitat de tots los sistemas polítichs y la amensassa contínua al principi d' autoritat, síntomas de una decadencia y ruina que sòls podran aturar los governs tornant á constituhir las lleys dels estats sobre 'ls principis salvadors del Catolicisme; y 'ns acabarem de convencer de quan trascendental es difundir en lo poble eixos principis religiosos, los únichs que podran véncer la revolució social que 'ns amenassa, los únichs que en sòn dia han de salvar á la societat.

Mirém ademés com los enemichs de la Iglesia s' uneixen pera combátrerla, com se juntan en societats, s' obligan fins al sacrifici de sos interessos, y 's valen finalment de tots los medis humans, manifestant cada dia ab orgull las suas forsas pera intimidar als católichs pervertir al poble y lograr lo triunfo de sas destructoras doctrinas. ¿Podém remándrer neutrals en mitj d' eixa guerra satánica? ¿La valentia que mostran los enemichs pera establir lo regne del error que destruheix, no la mostrarem nosaltres pera mantenir y exaltar la veritat que salva? Valemnos donchs d' aquella fortaleza cristiana que reverem de la Iglesia quan forem confirmats en la fe, y acudim també á tots los medis pera oposar á la impietat una valla insuperable. Manifestém també ab orgull lo valor de nostras creensas, fomentant ab constancia l' esplendor del culte, las manifestacions católicas l' establiment d' associa-

cions piadosas y caritativas, la educació y ensenyansa cristianat, molt particularment en la joventut y en las classes obreras, la propagació de las bonas lectures, la unió, en fi, de tots los cors fidels en un mateix esperit en la verdadera doctrina. No 'ns dolgui per aquest fi 'l sacrifici d' internos materials, puix sobre d' ells están los interessos morals, no siga que 'ls impios veyent als católics aferrats á la materia, pugan deixar de créurer que tenim en lo cel la verdadera patria.

Dos escolls debém evitar en nostra católica propaganda: la vanitat y la imprudencia. Desgraciadament algunas vegadas es la vanitat la que dóna defensors á la veritat, y llavors tota la obra es infructifera, porque hi falta 'l veritable esperit cristiá, que es l' únich que pót portar als cors la convicció saludable. ¿Cóm pót donar fruyt l' ánima mesquina que posposa la gloria de Deu á la súa? Per aixó debém recordar sempre quan petits som, que no tenim cap bona qualitat que no l' haguém rebuda de Deu, que fóra donchs necedad lo vanagloriarnos, puix que res de bo podem fer sèns los auxiliis sobrenaturals. La imprudencia en aquest punt, consisteix en obehir á un zel superior á las propias facultats, y empenyarse en promouere y sostenir polémicas religioses sense oportunitat, ó sense possehir los coneixements necessaris. La imprudencia pót desacreditar la millor causa y á voltas una veritat mal defensada vé á quedar pitjor que la mateixa veritat combatuda. Contra aquest escoll hi ha la prudencia cristiana, per la qual lo fiel que no 's sent ab forsas pera combatre la impietat que devant d' ell baladreja, sap matenirse en los límits de la noble protesta y la imperturbable afirmació, y 'l sabi polemista sap escullir la ocasió de la lluyta, pesant la oportunitat y las rahons més propias pera la victoria. De totas maneras, es precís que ni uns ni altres s' abandonin á la iniciativa propia en assumptos que interessin gravement á la Religió, sinó que obrin en tot baix la direcció superior y particularment dels propis Prelats, als quals en comunió ab lo Sumo Pontífice com á Cap supremo, perteneix llegalment la inspecció, 'l régimen y 'l magisteri de la Iglesia.

Joan Planas y Feliu.

JESÚS Y NA MARGARIDA.

(AL COR SACRATÍSSIM DE JESÚS)

Coloma que n' ha fugida
La mundana tempestat
Recullida al monastir
De Paray-le-Monial,
Creixia na Margarida
Del amor diví al escalf
Passantne la dolsa vida
Ab Jesús, són desposat.
Quan més trista un jorn estava
Pregant per los seus germans
De sopte, sobre 'l sagrari,
Ostentant sa Humanitat,
Jesús se li apareixia
Y aixis li estava parlant:
—Aquest cor que véus, ma filla,
Per eixas flamas voltat
Ja no pot més contenirne
L' ardor que l' está cremant
Puix no troba cors hont pugua
Exténdrers y propagars;
¡Que ja 'ls meus fills no m' estiman
Y 'm deixan abandonat!
Per las glórias d' eixa vida
Que durán sòls un instant
Deixan ¡ay! l' amor que 'ls porta
Tresors de vida immortal.
Recórdals tu de part meva
Que món cor sent un foch gran
Qu' alentar ab ell voldria
Lo cor de tots los mortals.
Cóntalshi, tu que ja ho probas,
Quant dolsament sé estimar,
Quinas glórias y delicias
En mi gosan tots los sants.
Los plahers d' eternas festas
Que jo guardo á mos aymants
Y las floridas coronas
Que ja may se marcirán.
Y si aixó no 'ls enternia
Fés que vagin recordant
Que jo, sòls vinguí á la terra
Pera poguerlos salvar.
Recórdalshi las angúnias
Los fadichs y los trevalls
Que per ells prenguí en la terra,
Ma doctrina predicant.

Que per dalshi eterna vida
 Jo content ne vaig estar
 De patir torments horribles
 Y morir en creu clavat.
 Que es tan gran l' amor que 'ls porto
 Qué no 'ls he volgut deixar,
 Y per aliment los dono
 Lo meu cos, la mia sang.
 ¿Qué es lo que jo fer podia
 Que per ells no hagi fet ja?
 ¿Y quín cor trobar ne volen
 Que com jo 'ls puga estimar?
 Digals donchs qu' amor me dongan
 Que 'm vingan á visitar,
 Que m' anyoro sense véurels
 Que 'ls vull sempre al mèu costat
 Que las ánimas voldria
 Dintre de món cor tancar,
 Perqué aixis, en mon cor presas
 Las pogués al cel portar.

Joseph Simon y Jubany.

PERPETUITAT DE LA IGLESIA CATÓLICA.

Molts catòlics de nostres dias, al contemplar la mística Nau de la Sta. Iglesia tant freament combatuda per los desencadenats huracants d' una persecució la més impía y crudel, sembla que temen seriament per la existencia d' aquesta institució singular, que fins are ha resistit maravellosament tots los embats més poderosos. No temau, esperits pusil-lánims. La Iglesia Católica es una misteriosa barca molt débil en apariencia, més en realitat indestructible, puix que la dirigeix l' Etern Pilot que ja fá prop de vint segles la va conduhint á port segur en mitj de tota mena de lluytas y tempestas que en lo decurs de las etats li mouhen sos implacables enemichs. Es que la Iglesia Católica está sostinguda, no per la má del home, sino per lo bras del Omnipotent; es que la Iglesia Católica té á sòn favor, no la promesa del home, sino la formal promesa del mateix Déu; y 'l cel y la terra passarán, més la paraula de Déu may fallirá. No fá gayre que celebrárem l' aniversari del martiri gloriós del primer Papa, S. Pere; y en l' Evangeli d' aytal festivitiat trobém las paraulas que li digué Jesucrist al fundarla: *Tu ets Pere, y damunt d' aquesta pedra edificaré má Iglesia, y*

las portas del infern res podran contra d' ella. Magníficas paraulas que s' han cumplert fins al temps present á despit de tots los errors y de tots los enemichs que ab poderosos esforços han procurat enderrocarla. La Iglesia, forta com la roca al mitj del mar tempestuós, contempla impávida establarse á sos peus las onas de totas las malvadas passions que en va conspiran contra d' ella. La Iglesia Católica ab sa fe, sa moral y sa doctrina; doctrina, moral y fé que may varian, ha vist enderrocarse imperis poderosíssims, destruhirse nacionalitats antiquíssimas, cambiarse las costums dels pobles, desaparéixer monarquías y trasformarse tot menos ella que porta 'l segell diví; que si obra humana fós la Iglesia Católica temps ha que d' ella no 'n quedarian més que runas, com runas tant sols nos quedan dels imperis un jorn los més potents. Sèns fer esment d' épocas llunyanas, nostre mateix segle 'ns dirá quin es lo poder dels homens y quín es lo poder de Déu, que tant admirablement sosté l' edifici de la Iglesia Católica. A principis d' aquest segle un fill del poble, enlayrat per la fortuna fins al lloch més eminent del imperi francés, vol enganxar los demás estats d' Europa al carro de sa tirania; pera satisfacer sa desmesurada ambició, atropella 'ls més sagrats drets de la Iglesia Católica, 's burla de las excomunions que dessobre d' ell llansa 'l Papa y fins arriba á empresonar-lo. Quan més envanit estava de sas victorias lo fereix de sobte la espasa de la Divina Justicia; y aquell gegant, que havia conquistat tants reyalmes, prés de sos enemichs acaba sos dias en las rocas d' una illa solitaria. Un altre Napoleon hem conegut nosaltres á qui la fortuna somreya constantment; sortint vencedor en totas las empresas é imponent sa voluntat á tots los governs. Aquest orgullós fôu un dels cómplices de la usurpació iníqua del poder temporal de la Iglesia y ab tot lo sèu poderós exercit fôu vensut y empresonat en la providencial batalla de Sedan, en la que fóren ensemps sòn exercit destruhit y sòn imperi aniquilat. Sangnant está encare 'l cadávre del Emperador de Russia, qui ab sòn orgull no volia baixar sa testa á la soberana autoritat del Papa y á pesar de sòn poder material y de sos innumerable exércits ha sigut víctima d' un poder invisible que d' un colp li ha arrebatat l' imperi y la vida. Mentres que la Iglesia Católica, á la qual aquestos volian destruhir, está plena de vida y disposada á véurer com cauhen á sos peus los gegants de la impietat; y sobre las cendras de totas las heretgias, inclosa la del lliberalisme, co-

ronada d' immortal victòria cantarà ab lo reyal Profeta: *Vegí 'l impio exaltat y vaig passar y ja no existia*. Una vegada més en nostre segle, pesia á tots los actuals poders enemichs de la Iglesia, pesia á tot l' infern, se compliran las paraulas de sòn Diví Fundador: las portas del infern no podran res contra d' ella; paraulas que sempre han tingut lo més fidel compliment, paraulas que continuaran cumplintse fins á la consumació dels segles.

J. R. Pbre.

LA VEU DEL PARE SANT.

Los governs actuals que tan lleugerament desatenen y fins contrarian la autoritat de la Iglesia, tenen un nou y eloqüent testimoni de la paternal sollicitut ab que s' interessa per l' ordre y salvació dels estats, apesar de totas las defeccions é ingraticuts que experimenta de part dels mateixos als quals ofereix sa divina protecció y auxili. Nostre Santíssim Pare Lleó XIII, profundament conmogut en vista dels atentats que amenassan destruhir tots los poders y autoritats llegítimas, ha dirigit á tots los Prelats del orbe católich una notabilíssima Enciclica, que pòt considerarse com un preciosíssim compendi de la doctrina que debém professar los católichs sobre 'ls principis fundamentals de tota autoritat en la terra, sobre l' origen y rahó del poder civil, y 'ls medis pera lograr lo respecte á las lleys, l' ordre y l' armonia en la vida pública y los interessos dels pobles.

Es tan notable aquest document pontifici, enclou tanta sabiduria y ofereix tan saludable ensenyansa, sobre tot en un temps en que las teorías erróneas sobre 'l dret polítich y la lluyta contra 'l principi d' autoritat són la gran causa dels mals que tots deplorém, que 'ns reca en gran manera no disposar d' espay pera oferirla tota íntegra á nostres lectors. No obstant, nos consolam 'l pensar que molts tindran y buscaran l' ocasió de llegirla en altrás publicacions católicas més extensas, lo qual aconsellém de totas veras, mentres nosaltres fent de nostra part lo que 'ns es possible, procurém donar un fiel extracte de tan preciosa y respectable carta.

«Aquella llarga y terrible guerra que 's emprengué un jorn contra la autoritat de la Iglesia,

ha arribat alli hont de sòn natural se dirigia, so es; á crear un comú perill de la societat humana, y principalment del principat civil, en lo qual s' hi apoya en gran manera la pública salut.» Aquesta es la grave y sólida frase ab que comensa 'l Sumo Pontífice la Enciclica, en la qual dóna ben clar á enténdrer que 'ls interessos de la societat van units ab los de la Iglesia, y que atacant la sua autoritat s' ataca al mateix temps tot l' ordre social. Després d' observar l' esperit de sedició y turbulencias que trasforman continuament no sòls l' ordre dels estats sinó també la vida dels que governan, recordant ab dolorós motiu l' assassinat del Emperador de Russia, fá observar com la Religió cristiana posá en las societats los fonaments del ordre, l' equilibri dels drets y 'ls debers entre 'ls princeps y 'ls pobles. «Perque (nos diu) en los preceptes y exemples de Jesucrist Senyor Nostre, hi ha una forsa admirable pera contenir en sòn deber, tant als que obeheixen com als que manan, y pera conservar entre 'ls mateixos aquella unió y com un concert de voluntats, que es molt conforme ab la naturalesa, d' ahont s' origina 'l curs tranquil, sèns cap mesclansa de sublevació, dels negocis públichs.» Segueix observant com la arrogancia del home, si bé no pòt impedir que en tots los régimens hi haja uns que manan y altres que obeheixen, puix que es condició essencial á tota societat, no obstant emplea tots los medis pera debilitar la forsa y 'l prestigi de la autoritat, y tal fou la perniciosa tendencia que 'l protestantisme iniciá en lo sigle XVI, d' ahont s' originaren las várias pretencions d' una llibertat injusta y 'ls falsos principis que suposan que tota potestat ve del poble, y que aquest té 'l dret d' otorgarla ó revocarla quan li pláguia, principis als quals s' oposa la vera crehensa de tots los católichs, que 'l dret de manar lo reben de Deu, com á principi natural y necessari. No reprobam la Iglesia que 'l cap del estat sia en certs cassos elegit per la voluntat de la multitut, més ab tal elecció no 's confereix propiament los drets de la potestat sino que solament se designa al que l' ha de exercir. Pòt un poble, salvant la justicia, adoptar la forma de govern que li convinga, més tocant al imperi ó mando polítich, la Iglesia ensenya rectament que aquest no ve sinó de Deu.

Després de confirmar la veritat d' eixa doctrina ab la autoritat de varios lluminosos textos de la Sagrada Escriptura, aixis del antich com del nou Testament, tots los quals concordan y 's pòt dir que 's refundeixen en aquella sentència de

S. Pau als Romans; *no hi ha potestat sinó de Deu* y en sa conseqüència, *lo princep es ministre de Deu*, aduheix també 'l te stimoni dels Pares y Doctors de la Iglesia, 'ls quals ab poderosos arguments trets de la Sagrada Escripura y també de la rahó natural, confirman tots unaniment la mateixa doctrina. No passarem per alt la següent poderosíssima rahó: «Aquells per qual autoritat es administrada la república deuen obligar als ciutadans á la obediencia de tal manera que 'l no obehirlos sia manifestament pecat. Y cap home té en sí ó de sí mateix lo principi d' ahont puga subjectar la voluntat lliure dels altres ab los vincles d' aquest imperi. Unicament té aquesta potestat Deu, procreador y legislador de totas las cosas; la qual potestat los que la exerceixen, es precis que la exerceixin com que Deu los hi ha comunicada.» Fhá notar com tota potestat té aquest caràcter citant la autoritat dels sacerdots y la dels pares de familia, en las que hi ressalta d' un modo particular l' origen diví, y en aixó convenen totas las demás potestats. Passa després á manifestar l' absurdo de la teoria dels que pretenen que 'l poder civil prengué origen de la cessió que feren los homes d' alguna part de sos drets, lo qual s' oposa obertament á la socialitat natural en l' home, demostrant també lo fictici d' aquell pacte social que suposan, lo qual ademés fóra inútil pera donar al poder civil aquella magestat y fermesa que necessita, y que sòls pót tenir dimanant de Deu, font angusta y santíssima.

Segueix nostre Santíssim Pare demostrant com aquesta doctrina es no sòls la més verdadera, sinó també la més útil, puix ab aquesta comunicació de la potestat divina lo poder humá adquireix major dignitat y major forsa, fent que siga obehit no per temor del càstich sinó per lo respecte y la conciencia del deber, lo qual confirma també Sant Pau y lo mateix Princep dels Apóstols. Declara que únicament poden los homes deixar d' obehir quan se 'ls demana alguna cosa que repugna obertament ab lo dret natural ó diví, en qual cas se deu obehir á Jesucrist que mana *donar al Cesar lo que es del Cesar y á Deu lo que es de Deu*, y aquest cas no pót constituhir desobediencia, puix lo princep que mana lo contrari de la lley de Deu, pert sa autoritat y no té dret á sér obehit. Convé que 'ls governants tingan present com lo poder no se 'ls ha donat pera profit d' algun particular ni pera utilitat propia sinó en bé de tots los súbdits, per lo qual los amonestan las Sagradas Escripuras com tenen que do-

nar compte en són dia al Rey dels reys y Senyor dels Senyors. Ab tals preceptes no sòls s' aferma l' estat, trayent l' ocasió y 'l desitj de sedissions, sino que 's conserva en la mateixa obediencia aquell decoro que es conforme á la exelencia del home.

Continúa observant com la Iglesia procurá sempre infundir eixa forma de Govern civil en las costums dels pobles, encomanantlosi sempre, ab Sant Pau *que estiguin subjectes y obeheixin als princeps y potestats*. Lo qual practicaren sempre 'ls antichs cristians apesar de la injusticia ab que se 'ls tractaba, y aquesta sumissió y voluntat d' obehir la alababan sos advocats en presencia dels emperadors, com ho confirman Atenágoras, Antonino y molt particularment Tertuliano. Ells no duptaban certament en desobehir als homes pera obehir á Deu, resistint als pretors quan volian ferlos divorciar de la fe, més no tractaren may, apesar de la injusticia ab que se 'ls tractaba, d' armar sedicions ni ferir la majestat dels princeps, siguent al contrari sos més valents soldats y fidels súbdits. Segueix lo Sumo Pontifice recordant la cuydada influencia de la Iglesia en los estats cristians, comunicant ab sas ensenyansas la magestat al poder y lo respecte y amor á la autoritat, y al mateix temps que salvaba á la autoritat civil de las ruinas del imperi, comunicaba á la soberania una dignitat y un prestigi desconeguts, acudint en tots los conflictes á la pacificació dels pobles, cridant á tots al compliment del deber, refrenant las passions, recordant als reys los drets dels súbdits, y aconsellantlos sempre la equitat y la clemencia. En cambi, fá observar com las modernas doctrinas sobre 'l poder polítich ocasionan grans mals á la societat, puix admetent l' error de que la soberania prové del arbitri de las multituds, los governs se estableixen sobre fonaments débils y s' estimula á las passions populars á la insolencia y á las revolucions, que amenassan la vida dels estats, de lo qual nos donan exemple los temps anomenats de la *Reforma*, de la qual nasqué 'l filosofisme del sigle passat, y d' aquest las terribles plagas del Comunisme, Socialisme y Nihilisme, quals efectes son desgraciadament próxims y coneguts. No teneu ja 'ls reys medis de prou eficacia pera restablir l' ordre y la pau, puix la severitat de las penas, segons demostra Sant Tomás es un flach recurs que conduheix al poble á la venjansa y als crims de la desesperació. «Es donchs necessari, conclou lo Papa, buscar motius més alts com á rahó de la obediencia, y deduhir absolutament

que *será ineficás la severitat* de las lleys, mentres los homes no sentin l' estímul del deber y la saludable *influencia del temor de Deu*. Efecte que sòls pòt obtenir la Religió, per medi sobre tot de la veritat, que es en tota societat la prenda més segura del ordre.

Finalment, despres de recordar lo nostre santíssim Pare quan acertadament los romans Pontífics s' oposaren á tots los innovadors que atentan contra l' ordre dels estats, citant especialment á Clement XII, Benet XIV y Lleo XII, renova las ofertas que feu sovint del apoyo de la Iglesia en bedels prínceps y governants, exhorta als poblesà que acudeixin al amparo y 'ls tresors que 'ls hi ofereix la Iglesia, y amonesta als prínceps á que li *donguian aquella llibertat de que no pòt sér privada sens injusticia y perdició de tots* y acaba excitant als Prelats á que procurin incultar al subdits lo respecte á la autoritat, y á que s' apartin de las sectas prohibidas y abominin las conjuracions, y despres de implorar la interseccio de la Verge, de S. Joseph y dels Apostols S. Pere y S. Pau, acaba donant á tots los fiels la benedicció apóstolica.

J. P.

SANT BERNAT.

Lo bon Jesús en la creu
En cada ma té una rosa,
Una rosa en cada peu
Y al costat la més hermosa.

En la rosa del costat
sovint s' hi posa una abella;
l' abella n' es Sant Bernat,
¡qui pogués posarshi ab ella!

Alli trobava la mel
que en ses obres ha deixada,
entrant y sortin del cel
per eixa porta sagrada.

Jacinto Verdaguer Pbre.

9 del mes del cor de Jesús, 1881.



Crónica General.



PUBLICACIONES REBUDAS.—Ha visitat la nostra redacció la interesant Revista industrial, titulada *La Gaceta de la Industria y de las invenciones*, que 's publica setmanalment en Barcelona, baix la direcció de D. Ventura Serra, ab la colaboració d' altres distingits enginyers. Aquesta Revista es una de las més notables d' Espanya en sòn género y dehuen possehirla tots los industrials, y mólt especialment los inventors, que trobarán en ella todas las novas oficials publicadas per la *Gaceta de Madrid* referents al objecte de la publicació, notables articles científichs, artístichs y comercials en sas relacions ab la industria, y folletí pera sér enquadernat apart. Lo preu de suscripció es de 18 pessetas l' any en tota Espanya, dirigintse á la Administració, Condal, 24, principal, Barcelona.

—Havem rebut lo número 109 de *L' Art del pagés*, que publica las materias contingudas en lo següent sumari: Secció agronómica.—*Dictámen ministerial sobre l' Oli Roux*—*L' Ampurdá sense vi nyats*. Secció d' agricultura práctica.—*Las aradas*. Secció de varietats.—*Decálech pera us dels empleats forestals*. Noticias agrícolas.—*Centro de gestions en l' Institut agrícola*.—*De «La Renaixensa»*.—*Invasió filoxérica*.—*Nou remey*.—*Societat vitícola de la corona d' Aragó*.—*Nostres vins*. Carta de Mollerusa. Revista vinícola.

—Lo número 32 de *L' Excursionista* corresponent al 30 de Juny contè, com de costum, molt interessants treballs, y anuncia una excursió al Castell de Farnés, que tindrà lloch los dias 24 y 25 del corrent. La Associació catalanista incansable en sòn afany de treballar pera la salvació y conservació dels monuments y objectes arqueològichs ha tingut la felis idea de publicar una *Fulla d' instrucció arqueològica* en la qual en termes clars y senzills se dóna una noticia general de tant importants coneixements, posats al alcans de las inteligencias menys versadas en semblants estudis.

La mida de dita fulla excedeix á la de marca major y conté las següents seccions: Monument primitius; Arquitectura; Escultura; Pintura; Serrelleria y Bronzes; Orfèvreria y Cliptica; Cerámica y Cristalleria; Indumentaria y Brodat; Mobles (Ebanisteria) y Utensilis; Sigilografia y Epigrafia; Armeria; Bibliografia; Grabat y Diplomática y Numismática. Intercalats ab lo text hi figuran 34 grabats donant mostra de lo més preferent de las referidas seccions.

Atenent á que l' objecte de dita fulla es essencialment lo de contribuir á la propaganda dels coneixements arqueològichs entre nostre poble, s' ha acordat repartirla ab preferència entre 'ls Ajuntaments, Rectorías, Establiments d' instrucció pública, Estacions de Ferro-carrils y Centres de lectura.

Una vegada més felicitem coralment á la Catalanista per sos importants treballs y acertada propaganda.

—S' ha publicat lo número 37 de *La Il·lustració Catalana*, que conté escullits treballs dels SS. Bertran, Amigó y Sendra. Los grabats d' aquest número son: lo busto del Sr. Rius y Tauler, arcalde de Barcelona; un preciós quadre de Kramer que porta per títol *Abandonada!*; la escala noble de la casa Dalmases en lo carrer de Moncada en Barcelona y lo busto de Juli Dufaure.

—Don Emili Grahit y Papell, president de la Associació literaria de Girona 'ns ha enviat lo notable discurs que llegí en la vetllada que la propia Associació dedicá á D. Pere Calderon de la Barca, Pbre. Forma un elegant quadern de dotze pàginas. També 'ns ha enviat D. Artur Vinardell y Roig la Oda que llegí en la mentada vetllada. Los hi agraïm l' obséquiu.

—Ab aquest número acompanyém un prospecte de la *Colonia lliure de Port-Breton*, y de la obra dels horfanats agrícoles baix la direcció de la Congregació celestina de Sant Benet. Recomanem la atenta lectura d' eix prospecte ab la seguretat de que molts dels entusiastas catòlics de nostra provincia 's determinarán á contribuir á una obra tan profitosa com es la de la civilisació dels pobles bárbaros sobre las basas de la fé, de la oració y del treball, y á la creació d' un Estat cristiá, hont Jesucrist sia única y exclusivament servit y adorat.

Avuy que 's malversan tants capitals ab luxos y ab capritxos frívols é innecessáris, es precis que 'ls catòlics sapiam fér bon us dels pochos estalvis que 'ns es donat fer en los calamitosos temps que estém atravessant. Un bon medi segur y productiu es la compra de bonos colonials de las productivas illas de la Nova-Fransa.

Res més tenim que afegir á las moltas noticias continuadas en lo prospecte, solament farém present als qui pugan interessar, que 'ls magnífichs vapors del Marqués de Campo que surten mensualment de Barcelona pera las Filipinas, farán escala en Port-Breton, admetent carga y passatgers pera aquest punt.

Continúa oberta la quarta série de bonos colonials á 50 pessetas cada un, y altres 10 pessetas pera *Societats d' arrendadors generals*, constituïda pera la explotació y cultiu. Acabada aquesta série, pujará 'l preu á 100 pessetas cada hectárea.

Ha sigut facultat pera admétrer suscripcions als terrenos colonials en la Provincia de Girona, D. Joseph Franquet y Serra, llibreter.

—ÁFRICA. Tota aquesta setmana han ocupat als periódichs d' Espanya y fins de fora, las tristas noves, que cada dia en augment nos venen d' Oran. Molts espanyols que havian emigrat allí, y que vivian al amparo de la bandera francesa, han sigut barbarament assassinats sens que las tropas francesas hagian pogut ó volgut impedir un crim que diu molt poch á favor del govern, que encarregát de la defensa dels habitants d' aquell territori, no vetlla com déu pera mantenirlos segurs y preservarlos del furor y barbárie dels salvatjes. Sembla que 'l govern francés no está pas prou decidit pera pagar á las familias del assassinats la indemnisació que ab tanta justicia se 'ls hi déu; pero si repobable es sa conducta, indigna y molt més repobable es la de certs periódichs espanyols, que ab l' afany de contentar als seus compinxes francesos, sembla que han perdut tota mena de dignitat y patriotisme. Encare que sembla que 'l nostre govern no ha pas prés aquest assumpto ab l' empenyo que deuria.



Butlletí relligiós.



QUARANTA HORAS.—Demá comensarán en la iglesia de S. Lluch. Las horas d' exposició serán: al matí de 8 á 12 y á la tarde de 5 1/2 á 8 1/2. Los demés dias, al matí: de 8 á 11 1/2 y á la tarde de 6 1/2 á 8 1/2.

—Demá en la Sta. Iglesia Catedral se celebrará la festa de la *Minerva* com en los demés tercercs diumenjes. Hi haura solemne ofici ab sermó y després la professó acostumada.

—Demá los terciaris de Ntra. Sra. del Carme obsequiarán á sa Patrona en sa propia iglesia com en los anys anteriors. Comensarán las missas á las 5; á las 10 se cantarà un solemne ofici y á la tarde 's farà la funció de costum en la que predicará Mossen Pere Collell.

—Dimecres en la iglesia del Mercadal se celebrará la festa de Sta. Margarida. Després d' algunas missas, á las 10 hi haurá solemne ofici y sermó que dirá també Mossen Pere Collell.

Mercat de Girona del 16 de Juliol de 1881.

BLAT blancal de la Selva de 19 á 20 pessetas quarta.—Blat fort d' Ampurdá de 15 á 17.—Mestall de 13 á 14.—Ségol de 11 á 12.—Ordi, de 8 á 9.—Cibada de 8 á 8'50.—Bessas de 11 á 12.—Blatdemoro, de 11 á 12.—Mill de 13 á 13'50.—Fajol de 11 á 11'50.—Fabas de 12 á 13.—Llegums de 11 á 12'50.—Fasols de 18 á 19.—Ciurons de 22 á 40.—Panís de 16 á 17'50.

VINS. AMPURDÁ. *Culera, Llansá, Espolla, Rabós, Garriguella y Vilajuiga*: negre de 44 á 56 pessetas carga. Garnatxas de 70 á 80; Rancis de 75 á 80. AMPURDÁ BAIX; *Viladesens, Camallera, Vilahur, Gahusas Garrigás y Vilopriu*; Negres de 34 á 46 pessetas carga; Garnatxas de 58 á 66; Rancis de 64 á 72.

OLI: á 9 pessetas mallal.

FARINA: 1.ª classe de 17'50 á 20 pessetas quinta 2.ª classe de 14 á 17 3.ª classe de 9 á 14.

OUS de 23 á 30 quartos dotzena.

BESTIAR: *Bous* de 1'50 á 1'75 pessetas carnicera *Xay*: del país á 2'50:

Los preus exposats son tots lliures de drets de portas.

Los vins, tendeixen á la puja com igualment ho fan també 'ls blats.